

שלום רצבי

שני שירים

בְּלִכְתּוֹךָ אֶלֶף תַּפִּים מִתּוֹפְפִים
וְאֵין שׁוֹמֵר עַל צַעְדֵי
הַהוֹלְכִים
בְּרַחֲבוֹת נְטוּשֵׁי אֶל וְאָדָם, עֲכָשׁוּ
נְהִי וְקִינָה
מִמְּנֵי אֲלִיךָ
שְׂמִחַת צַרְמֹת

מְעַלְפֹת
אֶת מִסְתַּכְלֵת בְּאֶלֶף עֵינַיִם כְּלוֹת
מִי
מֵאֶפֶק עַד אֶפֶק,
מִכָּאן לְכָאן,
מִשָּׁם לְשָׁם, מֵאֵין לְאֵין
יַעֲנֶה לְאִישׁ
יַעֲטֹף?
לֹא קוֹל גַּם לֹא עוֹנֶה. רַק אֵין מִבְּטֹף עוֹד
בְּתִימְרוֹת עֶשֶׂן
מֵאֵין כַּח הַרְוָאָה,
כִּי בְתַפְלָה לְאֵל רוֹאֵי
חוֹנֵן דַּעַת,
חוֹנֵן מִכָּאוֹב

מתים שיש לי עכשוי
בשלה. רק החיים נלקמים גם פה גם שם. ואת?
ואני? כמו פנים שסופן לפל
לתהום
לא ישורנו אדם וחי
מתפסים בשמלת אור, בשמלת כוללות.
רגע. לא עוד. וכבר גם את גם אני נאחזים בקרוב, במה
שגלם בחלל בתוכנו
פתחה
שקופה כמו חיה.
אלמת
כי באה עת
לשממה.
כי באה עת.
כמו הי כמו קינה
בשקט.